

NAŠ DOM

List slovenske družine

Izhaja prvega vsakega meseca.

Velja na leto 20 din; posamezna številka 2 din.

Čekovnega računa številka 13.577 (»Naš dom«, Upravništvo Maribor).

Naslov: Uredništvo »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

Uprava »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

„Naš dom“ 1938

Dragi bralci!

Drage bralke!

Še bolj ko letos vam bo »Naš dom« prihodnje leto ljub prijatelj in tovariš vaših domačih praznikov in nedelov. Štirikrat na leto vas bo obiskal: za pomlad, za leto, za jesen in za zimo — v štirih debelih zvezkih, ki bodo obsegali vsak po 48 do 64 strani, polnih zanimivega branja in slik.

To bo »Naš dom«, da ga bo vsak vesel.

Vremenska napoved za november
(Castor & Polux)

Ob vodi
(B. Krečič, Maribor)

Pregovor
(Weber, Maribor)

E A A I A J S O K E Z L T M N
R U E E T T K O O K R O S S J B
T A E T T O E O N K R O S S P
R T M A E

(Nadaljevanje na 3. strani ovitka)

NAJ DOM

November 1937

Ponedeljek	1	Vsi sveti
Torek	2	Vernih duš dan
Sreda	3	Viktorin
Četrtek	4	Karel Bor.
Petek	5	Emerik
Sobota	6	Lenart
Nedelja	7	Zahvalna
Ponedeljek	8	Bogomir
Torek	9	Božidar
Sreda	10	Andrej Av.
Četrtek	11	Martin, škof
Petek	12	Martin, papež
Sobota	13	Stanislav Kostka
Nedelja	14	Jozafat
Ponedeljek	15	Leopold
Torek	16	Otmar
Sreda	17	Florin
Četrtek	18	Hilda
Petek	19	Elizabeta
Sobota	20	Edmund
Nedelja	21	Darovanje M. D.
Ponedeljek	22	Cecilija
Torek	23	Klemen
Sreda	24	Janez od Križa
Četrtek	25	Katarina
Petek	26	Leonard
Sobota	27	Virgilij
Nedelja	28	1. adventna
Ponedeljek	29	Saturnin
Torek	30	Andrej

Po polju in travnikih, po sadovnjakih in goricah umira življenje. November nas spominja smrti.

Nobene reči se človek tako ne boji kakor smrti. Dokler ne čuti njene bližine, jo zablja in je ne jemlje v misel. Kadar pa začuti, da je blizu, ji z zdravili skuša vsaj za nekaj časa še uiti. In naša vera sloni mnogokrat le preveč na golem strahu pred smrtjo. Kajti koliko bi ostalo od te naše vere, ko bi smrti ne bilo?

2 Vernih duš dan je praznik rajnih. Prejšnji popoldne gre duhovnik po pokopališču in kropi grobove, ki so polni cvetja in lučic. Pravijo, da sedijo ta dan duše rajnih na grobovih in gledajo, kdo jih obiše. Ko na večer zapoje zvonovi, kličejo verne duše, da pridejo to noč domov, kjer so v življenju prebivale. Drugi večer, na vernih duš dan, jih zvonovi zopet vračajo...

Ves ta čas se ljudje ne smejo smejati, ampak morajo za rajne moliti. Oba večera molijo vse tri dele rožnega venca. Ponekod tudi kadijo z brinjem, češ, da ta dim vernim dušam dobro de.

Na večer pred Vernimi dušami postavijo na mizo blagoslovljeno vodo in hleb kruha, v goricah tudi kozarec vina, ter prižgejo svetilko, z oljem napolnjeno. Z blagoslovljeno vodo se verne duše ohladijo, z oljem si namažejo pekoče rane, lučka jim osvetli zatemnele

oči, s kruhom iz domačega žita pa se okrepčajo. Pravijo, da so jih že čuli, ko so prišle; stokale so, ihtele in trkale ali pa so se oglasile kakor pojoč plamen v peči.

Nekateri imajo to vero, da opazujejo luči na grobeh. Pravijo, če luč mirno pokonci gori, je duša rajnega že v nebesih; če pa plamen nemirno plapola, se še pokori v vicah. Celo to menijo, da se v noči na vernih duš

dan vidijo na pokopališču sence tistih, ki bodo prihodnje leto umrli. O polnoči pa se zberejo verne duše k svoji polnočnici ...

Da bi se svojim rajnim odkupili, delijo ljudje ta dan ubogim »vernim dušam«, ki se naberejo iz vse fare in posedejo pod cerkvenim pragom, kruh ali denar. Na Koroškem pečejo »sirkovec«, kruh iz turščice, ali »mižnjak«, kruhek iz rži, ali »ajdovec«, kruh iz ajde,

Na vernih duš dan: Pokopališče v Odrancih v Slov. krajini

mleka in strdi, do vrhu še z makom potrošen, da ga delijo ubogim.

Strah je in ljubezen, ki nas navdajata, ko molimo: »Bog daj vsem vernim dušam večni mir in pokoj, večna luč naj jim sveti, naj v miru počivajo!« Strah pred njimi in ljubezen do njih ...

11 Sveti Martin je patron krčmarjev in viničarjev. »Sveti Martin vino krščuje.« O Martinovem se začne »babje leto«. Na ta dan ni varno na pašo goniti, kajti rada se prikaže črna baba »Kokolica«, ki živini škoduje. Po Martinovem smejo pastirji pasti, koder se jim poljubi, ne glede nato, čigav je travnik.

Svetega Martina slikajo na konju, ko z mečem reže svoj plašč na dvoje, da bi dal polovico premraženemu siromaku, ki je bil v resnici sam Bog v podobi berača.

Pusta so polja in gorice, sadovnjaki in travniki. Življenje gre na večer. V hiše se zapirajo ljudje, že premikajo stole bliže peči in zapahujejo okna. Megle se vlačijo po dolinah, le tu pa tam se še stiskajo pastirji pri ognju, živina se vrača že zgodaj; čas je, da prižgemo luči.

Res, čas je, da prižgemo luči!

Čas, da se zapremo pred svetom in posvetimo vase. Ali je prazno v nas? Ali smo berači v svoji duši in ne najdemo v nji ničesar? Ali nam je duša res le prazen meh, ki ohlapno visi, če ne pihajo vanj trobente sveta svojih novic in prepirov in zmed?

Da, prižgimo luči!

28 Posvetimo si v dušo in si odklenimo tisto skrito kamrico v njej, kjer dremlje božja misel, da nam bo posvečen mir zimski. Kajti advent je blizu.

Otroški lasje
rabijo posebno nego!

Že pri odraslih lasje zelo lahko izgube svoj sijaj in gibčnost, kako občutljivi so potem šele nežni otroški lasje! Otroški lasje rabijo posebno nežno nego, brez vsake sestavine, ki bi mogla dražiti lase ter jim škodovati.

KAMILOFLOR

Specijalni Shampoo za plavolaske, ne vsebuje alkalijs. Daje lasem čudovit sijaj.

BRUNETAFLO

Specijalni Shampoo za temne lase, ne vsebuje alkalijs, daje lasem čudovit sijaj.

ELIDA SHAMPOO

O življenju rajnih

Današnji ljudje so večidel tako zatelebani v vsakdanje življenje, v svoje račune in kupčije, da na smrt niti misliti ne utegnejo. Ali nobena reč v življenju ni tako gotova kakor smrt.

In kaj je po smrti?

Naša vera nas uči, da se po smrti šele začne pravo življenje. Za to našo vero je dovolj živih prič. V naslednjem berite pripovedi znamenitih mož, ki so zapisali marsikak doživljaj z živimi rajnimi! Ta ali oni malo-vernež skomiga nad takimi pripovedmi. Res je morda, da je marsikomu preživa domišljija vzbudila take prikazni; prav tako pa je res, da je pri Bogu vse mogoče — in mogoče tudi, da se nam rajni oglašajo. Premnogi sveti in nesveti moške so nam to izpričali; nihče na svetu pa še ni dokazal, da bi se rajni živim ne mogli oglasiti ali prikazati.

Rajni »strašijo«

Rajni hodijo včasih še po smrti nekaj časa po hiši gor in dol. Vidi jih morda nihče, ali ta ali oni jih čuje. Tudi živina jih čuti, posebno psi. Zgodi se, da komu nevidna roka potegne odejo s postelje. Včasih se zdi, ko da padajo kangle in krožniki po tleh; ko greš gledat, ni nič. V cerkvah je ponoči včasih tak šum, kakor da je polno ljudstva, ki molja molitve. (Pripovedovanje škofa Evodija, prijatelja sv. Avguština, in Lavatra iz 17. stol.)

Znamenje smrti

Pri bolnikih je čuti, ko da kdo po sobi hodi. Ali pa se zdi, da je nekaj težkega padlo na tla in na moč zaropotalo. Pozneje izveš, da je ta hip umrl kak oddaljen prijatelj. Nekaterim se v mesečini prikaže mrtvaški sprevod. Ta ali oni zagleda med pogrebci samega sebe.

Duh umorjenega dekleta toži morilca

To se je zgodilo l. 1632. na Angleškem. Blizu Chestera je živel neki Walker, ki je imel mlado sorodnico pri sebi, da mu je gosposinjila. Spečal se je z njo in, da bi se ubranil posledic, se je hotel iznebiti. Neki večer jo je poslal z rudarjem Markom Sharpom in od tistih mal ni bilo več čuti o njej.

Dobre pol ure od Walkerjeve hiše pa je bil mlin Jakoba Grasama. Ko je nekega zimskega večera bil mlinar še v mlinu, je na stopnicah srečal žensko, ki so se ji kuštravi lasje prijemale petih krvavih ran na glavi. Ustrašil se je tem bolj, ker je vedel, da so vrata v mlin bila zaklenjena. Vendar jo je vprašal, kdo je in kaj ji je. Odgovorila mu je:

»Duh sem onega dekleta, ki je bilo pri Walkerju za gosposinjjo. Ko mi je nedolžnost vzel, me je nagovoril, da sem šla z nekim možem, ki se piše Marko Sharp, češ, da me bo ta spravil na skrit kraj, kjer bom pričakala otroka. Mož pa me je peljal tja in tja (povedala je natanko, kam) in me s sekiro petkrat udaril po glavi, potem pa vrgel v jamo pri močvirju.«

Duh je zahteval, naj mlinar zločin naznani. Sodišče je umorjeno res našlo na tistem kraju in je Walkerja in Sharpa, čeprav dejanja nista priznala, obsodilo na smrt. (Zgodbo je zapisal Joseph Glanvil, dvorni kaplan kralja Karla II.)

Duh umirajoče se gre poslavljat

To zgodbo je zapisal slavni nemški pesnik Wieland:

Neki učen benediktinski pater je bil znanec in prijatelj odlične protestantske družine. Medtem ko so ga predstavili v Bellinzono za profesorja, je gospa tiste družine hudo zbolela. Hčerki, ki ji je stregla, je neko noč okoli polnoči dejala:

»Zdaj pa se moram še od našega patra posloviti.«

V tem je zadremala. Čez nekaj časa se je zbudila in uro nato je izdihnila.

Isti čas je pater še sedel pri svojih knjigah. Nenadoma pa je nekaj počilo — in, ker se mu je zdelo, da je počilo dno njegove ljube mandoline (tamburice), ki je visela na steni, se je ozrl tja. Ali ves trd od strahu je zastrmel proti vratom: kajti zagledal je pred seboj ono znano mu gospo v belem oblačilu. Prijazno ga je pogledala in izgínila.

Ko je vstal in pogledal mandolino, je videl, da se ji je dno res razpočilo.

Ura obstoji in naznaní smrt

To pripoveduje protestantski bogoslovec dr. Vogl:

Marca l. 1934. je obiskal dr. Vogl svojega prijatelja Illiga, znamenitega raziskovalca duševnega življenja. Učena moža sta se menila tudi o življenju po smrti. Dr. Vogl je dejal Illigu, naj bi se tisti, ki prvi umre, drugemu na kak način oglasil. Illig je prijateljev predlog zavrnil, češ, da mu takih dokazov za posmrtno življenje ni treba.

Prijatelja sta se razšla in dr. Vogl se je vrnil domov na Türiško (— Illig je živel blizu Stuttgarta, kakih dve sto kilometrov daleč od dr. Vogla —). Mislila sta pač večkrat drug na drugega, ali pisala sta si malo kaj.

Dne 4. novembra 1934 pa je Vogl vstal zjutraj poln žive misli na prijatelja Illiga. Ozrl se je na uro, ki je stala na posteljni omarici; manjkalo je pet minut do sedmih. Ko se je čez nekoliko časa zopet ozrl na uro, je kazala prav toliko. Tedaj je opazil, da ura stoji, čeprav je bila navita. Zaklical je ženo in je vprašal, koliko kaže ura v jedilnici. Ali tudi tu je stala. Prav tako ura v kuhinji. Voglu se je zdelo to čudno. Misel mu je ušla na prijatelja Illiga. Res! Tri ure nato je prinesel pismonoša črno obrobljeno pismo, s katerim mu je prijateljev sin sporočil, da mu je oče umrl 1. novembra.

Kakor se je dr. Vogl pozneje prepričal, so obstale ure prav tisti čas, ko so nesli prijatelja iz hiše na pokopališče.

Hči sreča rajno mater

Župnik A. pripoveduje:

K meni je prihajala neka žena in mi je vsakokrat prinesla kak dinar, češ, da je za večno luč. Ko sem jo vprašal, zakaj, mi je pripovedovala:

Ko mi je še živela mati, je prišel k nam neki znanec. Beseda je nanesla na smrt. Mož je trdovratno tajil, da bi po smrti še bilo kaj, češ, saj še nihče ni prišel z onega sveta nazaj. Tedaj mi je mati rekla: »Ali jaz bom prišla k tebi!« in se je pri tem trikrat udarila po kolenu.

Minula so leta in mati je umrla. Minulo je še nekaj let in pozabila sem na tisti dogodek.

Nekega dne pa sem šla v vinograd. Po cesti nasproti mi je prihajala ženska, ki se mi je zdela znana. Ali ni moji materi podobna? Jaz bi bila morala zaviti s ceste v hrib, ali tedaj mi je žena pomignila. Obstala sem in jo počakala. Bliže ko je bila, bolj se mi je zdela čudna; kajti oblečena je bila prav tako kakor mati na mrtvaškem odru.

Ko je prišla do mene, se je trikrat udarila po kolenih. Spoznala sem mater in omedlela. Ko sem se zavedela, prikazni ni bilo več.

Prikazen v vlaku

Duhovnik M. B. (umrl l. 1909.) je pripovedoval, da je šel na vlak. Kmalu za njim so se odprla vrata vagona in duhovnik je zagledal svojega prijatelja L. Ko ga je pozdravil in mu pomolil roko, je L. izginil.

Izvedel je, da je L. isto uro umrl.

Podoba rajnega v ogledalu

Na veliki četrtek dne 2. aprila 1931 se je ustrelil neki nesrečnež z imenom A. H. Dvanajst tednov potem, dne 25. junija 1931, se je gospe A. K. v tistem kraju zgodilo tole, kakor je sama povedala domačemu župniku:

»Ob pol desetih dopoldne sem ravno svojega enoletnega otroka polagala, ko je stopil iz sosedne sobe rajni A. v vsakdanji obleki in se je z žalostnim pogledom postavil zraven postelje, kakor je to navadno storil, kadar je prišel k nam. Od strahu sem zakričala in sem z otrokom zbežala na ulico in povedala sosedom, kaj se mi je zgodilo. Medtem ko sem bežala iz sobe, sem v velikem ogledalu na nasprotni steni še zagledala svoj prestrašeni obraz in tudi obraz rajnega, pred katerim sem bežala.«

Žena, ki je to doživela, je zdrava, resna in ni bojazljiva. Tedaj je bila stara 30 let.

Verna duša se joče

Šivilja A. R. je povedala tole:

L. 1899. je bil pri nas misijon. Vse leto potem sem zaradi odpustkov molila pred misijonskim križem, ki je stal na zunanji steni zvonika. Vsak dan sem videla pri križu majhno, črno oblečeno žensko; tudi drugi ljudje so jo videli. Ko sem stopila od križa v cerkev, je šla črna žena pred menoj in mi držala vrata odprta. Tako se je večkrat ponovilo in se nisem mnogo zmenila za to. Nekega dne sem čula dva otročiča, kako eden drugemu pravi: »Ti, kako je čudno! Kadar tale v cerkev gre, se duri same od sebe odprejo. Pojdiva zanjo!« Zdaj sem postala pozorna. Črno oblečena žena mi je spet odprla vrata in jih je za menoj zaprla; otroka pa sta jih zaman poskušala odpreti. — Medtem sem molila križev pot. Tedaj začujem ihtenje. Ozrem se, pa ne vidim nikogar. Ko sem prišla do sedme postaje in jokanje ni prenehalo, sem se ozrla po vsej cerkvi, ali videla nisem nikjer nič. Tedaj sem vzdihnila k Bogu in ga prosila, naj obrne odpustke križevega pota v prid verni duši, če se kaka taka joče v cerkvi. Tisti hip je jokanje utihnilo in tudi črne žene nisem videla več. Prepričana sem, da je bila »verna duša«.

»Joj, kam bi del?«

Aškerc je spesnil pesem »Mejnik«. Posnel jo je po pripovedi, ki je marsikateremu Slovencu znana.

Tako n. pr. pripovedujejo v Prekmurju:
Blizu Bratonec so večkrat čuli v mraku neko ječanje. Videli so moškega, ki je nosil težek kamen in vzdihoval:

»Joj, kam naj ga denem?«

Nekoč se je neki fant le ojunačil in mu je zaklical:

»Tja, kjer si vzela!«

Tedaj je silno zahruščalo in odrešena duša je vzkliknila:

»Na to besedo sem čakal že sto let.«

Rajna zahteva izpolnitev obljube

Gospa B. pripoveduje tole:

Rojena sem leta 1880. v R. Prav nič nisem bolehnna ali nervozna. Moja mati je bila petnajst let priklenjena na stol in posteljo, ker so jo noge zapustile. Živeli sva prav težko in večkrat sva bili na tem, da nama poženejo dom na dražbo. V tej stiski se je mati zaobljubila, da bo plačala sv. mašo, če nama hiše ne prodajo. Res, niso je. Ali denarja ni bilo in mati obljube ni mogla takoj izpolniti. V tem je nenadoma umrla, ne da bi nam o svoji obljubi kaj povedala. Stara sem bila tedaj enajst let. S štirinajstimi leti sem prišla v S. k J. Š. Skoraj pol leta sem bila tu za pastirico. Kakor vedno, sem tudi tisto popoldne pasla krave in pri tem brala. Tedaj se mi je prikazala belo oblečena žena in spoznala sem — rajno mater. Hudo sem se prestrašila in zaječala: »Kaj hočete?« Odgovora ni bilo. Zbežala sem proti domu, prikazen pa za menoj. S palico sem se je otepala, zaman. Gospodarjevi mi niso hoteli verjeti. V tem so prišle krave same, in ko sem jih v hlevu privezovala, je bila prikazen spet zraven mene. Letela sem v hišo h gospodinji, ki je ležala zaradi poroda; pri nji je bila babica. Ta mi je rekla: »Obleci se! K župniku te bom peljala; k spovedi pojdi!« Prikazen naju je vso pot spremljala. Ko sva prišli do župnika H. v A., me je vprašal: »Kaj pa trepečeš? Ali si bolna?« »Strah me je,« sem odgovorila. Potem je šel z menoj v cerkev. Medtem ko sem klečala pri spovednici, je bila prikazen ves čas ob moji desni. V silnem strahu sem zastokala: »Gospod, zraven mene je!« Župnik me je miril in tolažil. Ko sem se spovedala, sem planila in se krčevito oprijela gospodovega talarja. Župnik me je vprašal, če imam rožni venec pri sebi. Ko sem mu dejala, da ne, mi je dal svojega. Šla sva v žagrad, prikazen pa za nama. Rekla sem gospodu: »Poglejte, moja mati! Saj jo vendar morate videti.« On pa je odgovoril: »Le mirna bodi! Zdaj pa govori, kar ti bom rekel!« Še bolj sem se oprijela njegovega talarja in ponovila za njim:

»Vsi dobri duhovi hvalijo Gospoda.«

Prikazen je rekla:

»Tudi jaz.«

Po glasu sem razločno spoznala rajno mater.

»Kaj želite?« sem vprašala za župnikom.

»Naroči sveto mašo, ki sem jo obljubila!«

Nič drugega. Ko da je udarila strela — in prikazen je izginila.

Duh rajnega zahteva dve sveti maši

Župnik H. je povedal tole:

Trgovec D. je umrl oktobra 1916. V četrtek, dne 25. januarja 1917, je šla M. P. proti večeru okoli pol sedmih v sobo, kjer je prej kdaj spal rajni D., da bi vzela svetilko. Ko je iz sobe odhajala, so se vrata priškrnila; P.

se je zaradi tega ozrla. Tedaj je zagledala rajnega D., sedečega na skrinji. V petek 26. januarja je morala spet po nekaj v to sobo in je videla isto prikazen. V nedeljo 28. januarja je prišla k meni, da bi mi povedala, kaj je videla. Dopovedoval sem ji, da se ji je le tako zdelo, ali P. je ostala pri svojem. Svetoval sem ji, naj rajnega, če ga še kdaj vidi, vpraša, kaj hoče. V ponedeljek sem te ljudi obiskal in sem ji zopet dopovedoval, da je vse le domišljija. Obljubil pa sem, da bom — če mogoče — proti večeru spet prišel, da se sam prepričam.

Popoldne me je obiskal neki tovariš. Ko sem mu o tem pravil, je menil, da je vse le domišljija. Da ne bi prazne vere še bolj podpihoval, sem se odločil, da zvečer ne grem k tej družini. Bil sem ravno pri brevirju, ko sta okoli sedmih zvečer prisopihali M. P. in njena teta in mi obe čisto iz sebe povedali, da se je D. zopet prikazal in, ko ga je P. vprašala, kaj hoče, odgovoril: »Samo dve maši!« Kakor so se domači že prej zmenili, je P., da se prepriča, ali je prikazen le prazen nič ali ne, zagnala svoj robec proti njej. Ta ga je baje z roko ulovila in je izginila. Izginil je tudi robec.

Duh rajnega iz pekla

Znani pisatelj prelat Segur pripoveduje tole:

General Rostopčin je bil po materi moj ded. Bil je carski namestnik v Moskvi in je l. 1812., ko je Napoleon ogrožal mesto, Moskvo zažgal in tako povzročil žalostni konec Napoleonove vojske. Rostopčin je bil prijatelj junaškega, toda nevernega generala Orlova, ki je bil tedaj tudi v Moskvi.

Nekega jutra je general Orlov navsezgodaj prihitel k mojemu dedu, ki se je šele oblačil. Orlov je bil le napol opravljen, nepočesan in bled ko smrt.

»Vi, Orlov? Kaki pa ste?« se je zavzel moj ded.

»Prijatelj,« je začel Orlov, »zdi se mi, da bom znorel. Videl sem generala V.« (General V. pa je tri tedne poprej odrinil s svojo vojsko na Poljsko, da ustavi Napoleona.)

»Ali se je V. vrnil?« je vprašal moj ded.

»Ne, ne!« se je sesedel Orlov na zofo in se z obema rokama prijel za glavo. »Saj to je ravno!«

Moj ded ni razumel, zakaj je Orlov tak. Nagovoril ga je, da mu je začel pripovedovati:

»Ljubi Rostopčin! Ko sva pred dobrim mesecem, V. in jaz, nekega večera bila od pijače židane volje, sva imela svoje norce tudi s smrtjo in s peklom. Meni pa je kar nehote prišla misel: Kaj pa, če je le res pekel! Dejal sem V.-u: 'Če pa je le kaj po smrti . . .' — 'No, tedaj se zmeniva: kateri od naju bo prvi pogledal na oni svet, pride in pove drugemu!' — 'Izvrstno,' sem dejal in dala sva si častno besedo na to. Danes zjutraj, komaj pol ure bo od tega, sem ležal in že bdel, ali nikakor nisem mislil na V.-a. Kar stopi general V. k postelji, ves bled je bil, desnico je držal na prsih in je rekel: 'Pa je pekel in jaz sem v peklu!' in je izginil. — To je. Povem vam, da ne vem, ali sem še pri zdravi pameti ali ne.«

Moj ded je bil trezen mož in ni koj verjel na duhove iz pekla. Dopovedoval je Orlovu, da so take prikazni odtod, če komu kri v glavo sili itd. Dal je napreči in se je peljal z Orlovom na njegovo stanovanje.

Ali kako je mojega deda iznenadila vest, ki je deset dni po tem dospela v Moskvo: da je general V. padel v boju prav tisti dan in tisto uro, ko se je Orlovu prikazal!

O vernih dušah v vicah

Bog dopušča, da se nam verne duše v vicah oglasijo, da s tem okrepi našo vero, da nam vzbudi ljubezen do vernih duš in da nas navda s tistim strahom, ki je potreben, da človek ne zdrkne na pot pogube.

Marija Ana Lindmayr, karmeličanka v Monakovem, je posebno rada trpela in molila za verne duše. Zato je tudi marsikaj izvedela o njihovem trpljenju in je po naročilu svojih duhovnih predstojnikov svoje prikazni tudi opisala.

Tako n. pr. piše o tem, kako se ji je zjutraj, ko je šla v cerkev, prikazala rajna prijateljica Peher. Ponoči nato se ji je prikazala ravno o polnoči. Dotaknila se je njene noge in jo hudo ožgala. Razodela ji je, da trpi zaradi tega, ker ni sledila redovniškemu poklicu. Bog ni pustil, da bi se bila omožila, zato je umrla kot nevesta; zdaj se mora pokoriti v vicah in z njo njena mati, ki ji je branila, stopiti v samostan.

Ta prikazen je bila 8. decembra, 13. decembra pa je v svoji celici začela prelepo petje; prišli sta mati in hči, poveljčani obe.

Dne 15. oktobra je umrl njen spovednik pater Ignacij Wagner. Dne 21. oktobra se ji je prikazal in ji tožil, kako hudo je v vicah:

»Kakor so ljudje na zemlji radi s prijatelji svojimi, tako smo tudi verne duše rade pri svojih dobrotnikih.«

Dne 23. oktobra ga je videla, kako je odhajal zveličan v nebesa.

Znamenita avguštinka Ana Katarina Emmerik je povedala, da imajo tiste duše v vicah, ki so že v veliki meri očiščene, to prednost, da se smejo pobožnim ljudem prikazati in jim v stiskah pomagati.

Tudi Terezija Neumann vidi večkrat verne duše v vicah.

Ožgane mašne bukve

To pripoveduje advokat dr. M.:

Bogata in pobožna mlinarica E. v Kr. je umrla. Nekaj tednov po njeni smrti je šla njena stara dekla Lojza v klet. V kotu je zagledala rajno gospodinjo, kako je stala vsa trda in strmela v njo.

Lojza je zbežala in se zatekla k župniku. Ta jo je poučil, naj ne beži, ampak naj prikazen nagovori: Vsi dobri duhovi hvalijo Gospoda; kaj hočeš?

Istege večera je šla Lojza zopet v klet in zopet je zagledala rajno mlinarico v kotu. Nagovorila jo je, kakor jo je duhovnik naučil.

»Lojza,« ji je rajna potožila, »večkrat sem obečevala, da bom siromakom kaj dala, pa nisem. Zdaj trpim zaradi tega v vicah. Povej mojim sinom, naj za božjo voljo dajo siromakom, kolikor največ morejo, tudi sveto mašo naj plačajo zame!«

»Saj mi ne bodo verjeli, če jim bom to pravila.«

»Rotim te, povej jim, in če nočejo verjeti, bodi to znamenje: med povzdigovanjem in obhajilom jim bom naznanila, da sem rešena!«

Tako se je tudi zgodilo. Sinovi so plačali mašo in med povzdigovanjem in obhajilom je enemu od njih, ki je ravno bral, udarila nevidna roka po molitveniku, da so se na listu storile rjave lise, vžgane od petih koščenih prstov. Molitvenik so shranili v župnišču.

Verna duša pomaga dekletu v stiski

Profesor Feldmann poroča:

Hčerka našega soseda, ki ji je bilo tedaj (l. 1878.) kakih 16 let, je šla neki večer četrte ure daleč po mleko. Ko se je vračala, so se je lotili neki predrzni fantje. Dekle je v stiski zaklicalo k vernim dušam za pomoč in je pri sebi obljubilo, da hoče tisto verno dušo, ki ji pride pomagat, odrešiti. Takoj so se predrzneži izgubili.

Ponoči se ji je prikazala tista verna duša in je zahtevala od nje kako stvar kot znamenje. Dekle ji je v strahu pomolilo svojo ruto. Ko je prikazen izgubila, je pobralo ruto in videlo, da je v njej vžgana roka. Zakričalo je in na ta krik so prileteli starši, ki so isto to videli.

Glas o tem je drugi dan šel ko ogenj po vasi in dekletov oče je vse to povedal tudi mojemu očetu.

Razgovor z verno dušo

Pariški dnevnik »Temps« je novembra 1920 poročal o sestanku učejakov in pisateljev, na katerem je Charles-Victor Langlois, ravnatelj francoskega državnega arhiva, bral svojo študijo »De spiritu Gnidonis« (O Gnidonovem duhu), kjer razpravlja o temle dogodku:

Zgodilo se je decembra 1323 in januarja 1324 v Alaisu. Ugledni meščan Gni du Font je umrl, vdova pa je vsako noč čula njegov glas. Sosedje, ki so rajnega tudi slišali, so ji svetovali, naj se obrne na dominikance.

Vdova je storila tako in prior Jean Gobi s tremi patri je šel z njo.

Storili so vse, da bi izključili vsako goljufijo in prevaro. Potem so se zaprli v sobo, kjer je bila postelja rajnega, odkoder so prihajali glasovi, vsak s svojo svetilko so poklekli okoli postelje in začeli litanije za umrle. Razen vdove in njene deklet ter štirih patrov ni bilo nikogar v hiši. Da bi se oskrbel za vsak slučaj, pa je imel prior posvečeno hostijo pri sebi, ne da bi zato kdo vedel.

Tedaj je zadržalo po podu in zastokalo.

»Zdaj prihaja!« je vzkliknila vdova.

Res se je začul glas, ki je bil sicer slaboten, ali dovolj jasen, da so ga spoznali.

Menihi so se obrnili tja, odkoder je prihajal, in prior je načel razgovor.

Duh je rad odgovarjal. Ker je žalil mater, je bil v vicah. Ali ne v navadnih vicah, temveč za dve leti mu je določen poseben kraj; pokoriti se mora na tistem istem kraju, kjer je grešil. Le če bi mu kdo pomagal, bi mu bilo trpljenje skrajšano.

Kako pomagal? je vprašal prior.

Z mašami in molitvami, n. pr. z molitvijo sedmih spokornih psalmov in sto mašami.

Duh je tudi povedal, da trpi v ognju.

Prior se je začudil:

»Kako more duh v ognju trpeti?«

»To je božja volja,« je odgovoril glas.

Ko ga je prior vprašal, ali mu more darovati odpustke, ki si jih je nabral v tem letu, mu je duh pritrdil in prior je to takoj storil.

Razgovor je postal potem prisrčen.

Prior je spraševal duha o bodočih rečeh. Tako je izvedel, kaj človek v smrtni uri doživi in kako postane duši tisti hip, ko se loči od telesa, vse, kar je na zemlji, znano in jasno.

»Če so ti vse človeške reči znane, zakaj ne govoriš po latinsko z nami?«

»Ni volja božja. Zdaj pa me pusti na miru!«

Prior pa ni odnehal:

»Zakaj pa se ne zatečeš k duhovnikom po pomoč, ampak vznemirjaš in strašiš svojo ženo?«

»Ker jo imam rad in ker ve, kako je z menoj.«

Prior bi bil še rad zvedel, kje je duša tega ali onega znanca. Duh pa mu je odvrnil, da je božja volja taka, naj ljudje ne vidijo v bodočnost.

Prior ga je tedaj v imenu Rešnjega Telesa zarotil, naj gre z njim. V trenutku pa, ko je drsel duh mimo preplašene vdove, je ta omedlela in pri tej priči je vse utihnilo...

»Mamica, ne jokaj se!«

Alban Stolz pripoveduje tole zgodbo:

Bogata vdova je imela sinčka edinca, ki ga je čez mero ljubila. Bog take pretirane ljubezni ne mara. Zaradi tega je deček zbolel in umrl. Noč in dan se je mati prejokala in, čeprav je bila pobožna, se ni dala potolažiti.

Čez nekaj mesecev se ji je sanjalo, da je njen sinček prišel k njej in ves bleščeč od nebeške lepote ji je dejal: Mamica, ne jokaj se! S tem žališ Boga. Srečen sem — ne jokaj se!

Ko se je zbudila, je bila zelo potolažena. Kmalu pa se je zopet vdala svoji žalosti.

Nedeljo potem je v cerkvi med mašo zagledala pred seboj žareč krog in na sredi neke čudne, neznane znake. S svinčnikom si jih je prerisala v molitvenik. Po opravi je šla v žagrad in je pokazala duhovniku, kar je narisala.

»Odkod pa imate to? Saj to je grško in pomeni: Srečen sem.«

Zdaj se je uboga mati pomirila in potolažila.

Svetnik ga je rešil smrti

Blaženega Cottolenga iz Turina je sv. oče l. 1917. razglasil za blaženega. Domačini so se že prej v stiskah zatekali k njemu.

Tako se je zgodilo l. 1843., da je neki vojak v Turinu padel v vodo. V smrtni nevarnosti je poklical rajnega Cottolenga na pomoč. V tem hipu se mu je ta prikazal in ga potegnil iz vode.

Svet duhovnik pokaže svoj grob

To se je zgodilo l. 1702. na Poljskem.

Pater Martin Godehski, rektor jezuitov v Pinski, je zgradil nov jezuitski samostan. Ko je premišljeval, katerega patrona naj izbere za varuha novemu domu, se mu je neki večer, ko se je ravno ulegel, prikazal redovnik in dejal:

»Andrej Bobola sem, jezuit, tvoj sobrat, ki so ga kozaki zaradi vere mučili. Poišči moje truplo, kajti taka je volja božja, da bom vaš patron in priprošnjik!«

Pater rektor je res dal vso staro grobnico preiskati, ali trupla Andreja Bobola niso našli.

Tri dni potem se je rajni prikazal patru Prokopiju Lukaševiču, ki je bil tedaj sakristan, in mu razodel, da je njegov grob na levi strani glavnega oltarja.

Res so zdaj našli krsto z napisom:

P. Andreas Bobola societatis Jesu
a Cosacis Janoviae occisus.

(Po slovensko: P. Andrej Bobola, redovnik družbe Jezusove, v Janovu umorjen od Kozakov.)

Za čudo telo rajnega ni bilo strohnelo, čeprav je ležalo več ko 60 let v vlagi in je rakev bila že vsa pregnita. Tudi obleka je že razpadala. Telo pa je bilo tako, kakor da je šele pred kratkim umrlo.

Ko so vse to zapisali, so oblekli truplo z novo obleko, ga položili v novo rakev in na drugem kraju pokopali.

Ali moremo rajne prisiliti, da se prikažejo?

Tudi med nas Slovence je že zašel spiritizem.

Kaj je spiritizem?

To je nauk, ki pravi, da je mogoče duhove priklicati in jih izpraševati.

Najnavadnejši način spiritizma je tisti, ko se jih nekaj usede okoli okrogle mizice, na rob položijo razklenjene dlani, tako da se prsti vseh stikajo. Baje se jim jame mizica vrteti in čujejo se udarci, s katerimi se javlja duh. Ali pa jame kateri v zamaknjenju kaj preroškega pisati. Baje se oglašajo tudi duhovi in odgovarjajo na vprašanja.

Kaj je resnice na spiritizmu, ki ni neznan v Mariboru, Trbovljah itd.?

Izmed katoličanov sta posvetila v to reč med drugimi Anglež Raupert in naš Ehrlich, profesor bogoslovja na ljubljanskem vseučilišču. V naslednjem posnemamo Raupertove spise.

Raupert, ki se je dolga leta bavil s spiritizmom, je prišel do tehle skleпов:

1. Človek ne bi verjel, koliko ljudi se danes po mestih in industrijskih krajih ukvarja s spiritizmom. Je v tem neko narobično hrepenenje po duhovnem svetu.

2. Marsikaj tega »spiritizma« je prazen larifari. Ali tajiti ni mogoče, da se duhovi tudi zares oglašajo.

3. Toda ti duhovi niso duhovi rajnih, ampak hudobni duhovi, ki ljudi begajo.

Spiritizem ki se mu vdaja danes baje blizu 100 milijonov ljudi, je huda bolezen našega časa. Nevaren ni le za zdravje telesa, ampak tudi za zdravje duše.

Ko je sprejel papež Pij X. Rauperta in se z njim pogovarjal o spiritizmu, mu je dejal, da so spiritisti med najhujšimi sovražniki Cerkve. Cerkve je svojim vernikom spiritizem tudi najstrožje prepovedala.

Goljufiv duh

Imenovani Raupert pripoveduje o spiritističnih sejah pri neki znani družini v Londonu:

Nekega večera se nam je javil duh, ki je dejal, da je duh rajnega T.-a J.-a, mojega prijatelja. Odslej se je ta duh vsak večer oglasil, po domače nas je pozdravil, nam govoril o svojem preteklem življenju, o svoji bolezni in smrti in o marsičem, kar se je potem zgodilo. Na vsako vprašanje je odgovoril hitro, kratko in točno. Vsi razen mene — bilo nas je deset

Naslovne dopisnice.

Danes prilagamo vsem listom tudi naslovne dopisnice. Kaj boste z njimi? Vi boljše poznate v svoji okolici, kdo še nima našega lista, pa bi ga lahko imel, kakor pa mi, zato se obračamo na Vas. V Vašem lašnem interesu je, da nam pridobite kar največ naročnikov. Čim več naročnikov, tem več bo lahko nudil list. Poleg tega pa ima vsaka dopisnica tudi svojo tekočo številko. Zapomnite si to številko, mi bomo itak poleg številke imeli tudi Vaš natančen naslov, ki ste nam ga napisali. Naslove nam pošljite čimprej, mi bomo pri prvi priliki začeli pošiljati list na ogled. Dne 1. decembra 1937 bomo pa prijave s temi dopisnicami zaključili in bomo izvršili sledeče žrebanje, ki se bo objavilo tekom meseca decembra, seveda samo številka, zato si naj vsak ta del s številko shrani!

Pošiljam vam naslove takih, ki niso še naročeni na list, upam pa, da ga bodo naročili.

Moj naslov je:

.....

.....

.....

.....

Tek. št. 68 *

din 1.—

Upravi**»Našega doma«****Maribor****Koroška c. 5**

znancev in znank — so bili prepričani, da je res duh rajnega T.-a J.-a, ki so ga vsi poznali.

Nekega večera pa — nikoli ga ne pozabim — je duh rekel nekaj, kar ni bilo res. Ponovil sem vprašanje, in ko mi je isto odgovoril, sem dejal:

»Saj to vendar ni res!«

Vse je umolknilo in utihnilo.

Tedaj sem vstal in rekel slovesno:

»Zdaj te vprašam v imenu troedinega Boga, ali si zares rajni T. J.«

»Ne!« se je duh odrezal in vsi navzoči so bili presenečeni.

»Tedaj te vprašam v imenu troedinega Boga, odkod ti je vse to znano, kar si nam o rajnem T.-u pravil?«

»Iz vaših neumnih možganov. Saj sedite tu kakor tepci, da vam lahko berem v vaših glavah, kakor berete vi v kakem svojem svetem pismu.«

Ta dogodek mi je znova izpričal, kako zmotna je vera spiritistov, da je mogoče duha rajnega priklicati, in da so duhovi, če jih spiritisti res prikličejo, hudobni duhovi ali pa duhovi pogubljenih.

Moderni obsedenci

Spiritisti tudi prirotevajo duhove, da jim ti narekujejo odgovore na vprašanja v roko, roka pa nezavedno piše in piše.

Raupert pripoveduje, kako se je takim spiritistom godilo.

Neka starejša gospa se je v taki meri vdala tej blazni strasti, da ni mogla brez papirja in svinčnika nikamor, niti spat. Venomer jo je ponoči nekaj budilo in jo prisililo, da je pisala, tako da na kraju sploh ni mogla več spati.

Neki mlad angleški častnik se je spočetka za šalo in kratek čas vdal tej spiritistični maniri. Pisal je, ali ni verjel, da dela to po navdahnjenju kakega duha. Toda sčasoma je ves podlegel tej spiritistični strasti, noč in dan je moral pisati in risati, večkrat reči, ki so se mu gabile, pisal je reči iz življenja svojih tovarišev, za katere po človeški pameti ne bi bil mogel vedeti. Zaman se je upiral. Niti noža ni mogel več v roke vzeti, ker ga je nekaj z nepremagljivo silo gnalo, da se zabode. Potem je že kar brez svinčnika z golo roko pisal po zraku in znal vse spet glasno prebrati. Moral je na dopust, hodil je od zdravnika do zdravnika, ali bilo je vse zaman. Nesrečnež si je sam končal življenje.

Sklep

Več teh zgodb smo posneli po knjigi, ki sta jo napisala v nemškem jeziku dr. Robert Klimsch in Bruno Grabinski in jo je odobril knezoškofijski ordinariat v Gradcu.

Gotovo pa je, da so se in se še dogajajo podobne reči tudi med nami. Zato vabimo bralce in bralke, naj nam take doživljaje opišejo.

Da, naši rajni živijo!

Le kako žalostno mora biti življenje tistih, ki te vere nimajo! Tisti, ki menijo, da je s smrtjo vsemu kraj, so že v tem življenju mrtvi.

Mi pa verujemo in vemo, da smo neumrljivi in da nas le kratek čas loči od večnega življenja z našimi rajnimi. Zakaj bi se tedaj rajnih bali?

Pogled v svet

Popotnik, ki zajde v Italijo, se čudi, ko zagleda iz vlaka tu in spet tam na pobočju kake gore v skalo vdelan ogromen napis, viden na kilometre: DUCE. Nič drugega, le te štiri ogromne črke: duce (izgovori »duče«, to je »vodja«, kakor pravijo Italijani Mussoliniju!).

Mussolini s svojo družino

Slika, ki je iz leta 1930., nam priča, da Mussolini svojih Italijanov ne uči le z besedo, ampak tudi z zgledom, da je treba imeti čim večje družine.

Medtem ko drugi »moderni« narodi le malo napredujejo, je Italijanov vedno več. Jugoslovani pa se lahko pohvalimo, da se še bolj množimo (žal velja ta hvala le za Srbel!).

Popotniku se vzbudi želja, da bi tudi naše ljudstvo tako zložno in vdano zrla v svojega voditelja.

Mussolini in Hitler se pogovarjata

Ta dva moža se menita o usodi Evrope.

V imenu svojih dveh do zob oboroženih narodov sta označila svetu, da nočeta nič drugega kakor mir... po oni stari latinski: Si vis pacem, para bellum! (Ce hočeš mir, oboroži se!) Vsi hočejo mir, diši pa po vojni.

Pretekli mesec je obiskal Mussolini Hitlerja. Kakor so Nemci sprejeli Mussolinija, s tolikimi častmi in s takim razkošjem menda še ni bil kak človek kje sprejet.

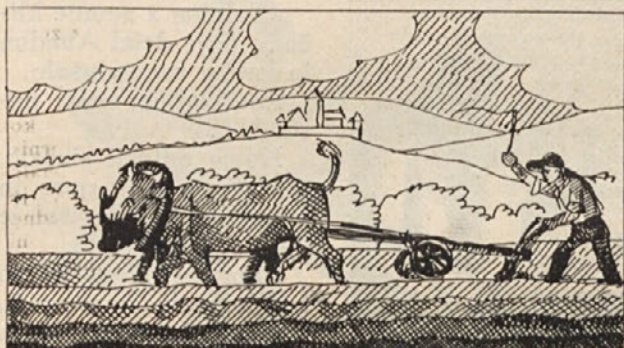
Narodi, ki so strumno zbrani okoli svojih voditeljev, veljajo nekaj na svetu. To je nauk za nas Jugoslovane in posebej še za Slovence.

Rusticus:

Čudovito potovanje Martínca iz Podloma

Martinec je obrnil list.

»Tedaj so kraljevali nad našo deželo gradovi, v njih pa so prebivali grofje, baroni in vitezi. Ni jim bilo treba skrbeti ne za jedáčo ne za pijačo, kajti kmet

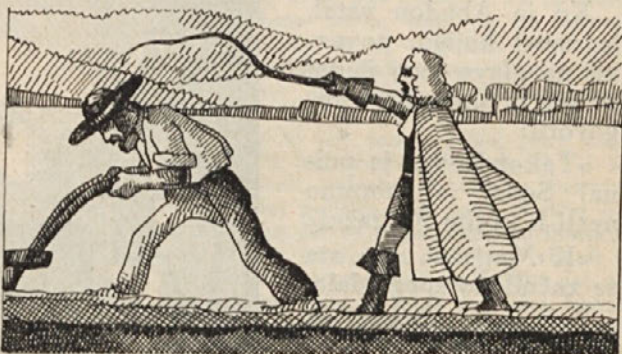
jim je napolnil kašče in žitnice in sode v kletih. Za bogato obloženimi mizami so pirovali, za kratek čas pa so lomili kopja, vihteli meče in eden drugemu puščali prevročo kri...«

»Ubogi kmet pa jim je moral tlačaniti iz dneva v dan in jih rediti. Oral je njihova po-

lja, sejal, žel in spravljaj v grad...«

»Za plačilo pa je dobil le udarce valpetovega pasjega korobača in očitke...«

»S krvjo in bridkim znojem je gnojil kmet svojo zemljo, da je rodila za objestnega gospoda. In ko mu je žena polagala otroke v zi-

belko, jih je s sladkim upanjem križal: Sin, morda bo tebi kdaj bolje!...«

»Zanimiva knjiga!« je vzkliknil Martinec.

Listal je dalje in brskal po knjigi. Tu in tam mu je obstalo oko, marsikaj se mu je zdelo že znano, kakor da je o tem kdaj že čul.

Ko je prilistal do zadnjega lista, je videl, da je ta prazen.

»Ko bo ta list popisán, se bo pa nekaj zgodilo!« je dejal Abadon.

»Kaj se bo zgodilo?« je radovedno vprašal Martinec.

Abadon ni odgovoril. V tem trenutku se je namreč oglasil zvonec.

»Telefon z zemlje kliče...!« je dejal Abadon in vzel v roke slušalo.

Poslušal je neko poročilo...

Ko je odložil slušalo, je vzel v roko pero in odprl knjigo. Popisal je — zadnjo stran.

Tam gori na zemlji so se dogajale nove reči, vredne, da se zapišejo.

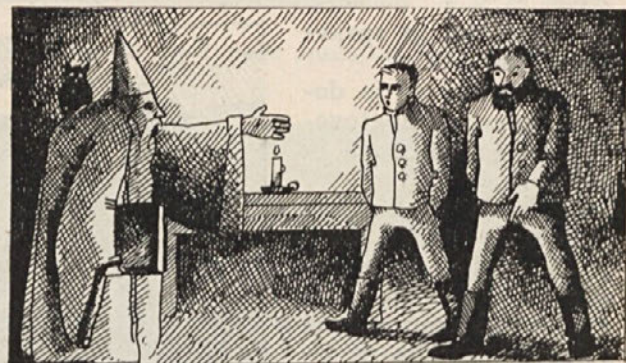

Ko je Abadon vstal, je zavrl knjigo, poveznil na glavo svoj čudni stožec in slovesno spregovoril:

»Tako! Knjiga je polna! Sedaj jo moramo nesti h kralju Matjažu!«

»K Matjažu...?« sta se začudeno spogledala.

Žeja se je počohal za ušesom.

»Primaruha...!«

»K Matjažu?« se Martinec ni mogel načuditi.

»Kar z menoj...!« ju je povabil Abadon.

Krenili so po temnih hodnikih.

Spredaj je korakal Abadonov črni maček s svečnikom na repu.

(Dalje prihodnjič.)

Črkovnica
(F. Sodja, Bohinj)

a	v	a	e	i
m	š	u	m	a
s	t	h	o	d
a	i	p	o	c
v	e	n	j	t

Zvezda
(Tone Kos, Vojnik)

Kdo sem?
(Castor & Polux)

V zvezku sem,
ime povem;
oboje zložil,
gorje sem kožil!

Rešitev ugank je poslati do 15. novembra t. l. na naslov: Ugankarski striček »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 1. Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado.

Rešitev ugank

v septemberski številki »Našega doma«

1. Črkovnica: Usta so majhna luknja, pa požro dom in hišo. Pregovor.
2. Nepravilni račun: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.
3. Kraljeva pot: V besedi ne prenašli se nikdar, kar izrečeno, ni več prazna stvar.
4. Že čriček prepeva: Za delo plačilo.
5. Preroška tabela: Vsak je svoje sreče kovač!

6. Na božji njivi: Prostor tih tu najde vsak, prosjak tu kralju je enak.

Prav so rešili: Novak Jože (6), »Mariborski firbeci« (6), Angela Pečnik (3), Weber Emerik (5), Vivat Hinko (6), Rojic Mirko (6), Boruška Krečič (6), Franc Sodja (3), Anton Cesar (3), Jožef Sodja (3), Jožef Mlakar (6).

Izžrebana sta bila: Jožef Mlakar, Češnjica 79, p. Bohinjska Bistrica, in »Mariborski firbeci« (Ivan Vezjak, Gregorčičeva 51, Maribor).

Mojim ugankarjem. »Sakrabiks! Greš ali ne! Zaspane staro, teslo nerodno, osel rogati, krava pijana! Sploh dvomim, če imaš v svoji osmerooglati buči za naprstnik pameti,« tako in podobno me je onole nedeljo počastila moja stara. Pravkar sem udobno zadrimal na postelji ter prebavljaj skromno kosilo, ko so me vrgle po konci litanije moje boljše polovice. »Kam pa naj grem, ljuba moja,« sem jo začudeno vprašal. »Ali na Pohorje po gobe? Nak, tja me pa ne spraviš več, pa če me vlečeš s štirimi voli.« — »Dedec neumni, na tombolo greva, danes je tombola.« »A, tombola?...« No, pa naj bo, sem mislil sam pri sebi, morda pa mi bo res sreča mila ter bom zadel terno. Pet tisočakov v gotovini, to bi bilo nekaj... Pa če moje staro zadene sreča, tudi ne bo odveč. Kakšna škoda, da na tombolah ni kakšnih drugih dobitkov! Kako prav bi na primer prišlo temu ali onemu, če bi kot terno zadel žamet, ki se mu pravi — pamet...! Jej, kako bi tak žamet prišel prav moji stari... Pa kaj pravim, moji stari! Vsi bi več ali manj potrebovali takega žameta. Mednarodni politiki prav tako! Koklja jih brcni! Osem let so trgali hlače po ljudskih šolah, osem let so jim profesorji vbijali v glavo učenost, sam Bog ve, koliko let so potratili na visokih šolah in sedaj konec vseh koncev: Vsa modrost obstoji v tem, da ugibajo kot pastir na paši, ali je pet krav in sedem volov dvanajst krav, ali pa dvanajst volov. Brr, kakšna kravja kupčija je na raznih mednarodnih konferencah. Buzacajnal! Vsi mednarodni politiki zaslužijo, da jih zbog njihovih gromozanskih zaslug denejo v špirit ter jih tako ohranijo našim potomcem. Kajti tako pametnih ljudi ne rodi vsako stoletje. Eno pa drži: Mednarodna politika ne pozna brezposelnosti. Za božjo voljo vendar, kaj bi si diplomati in takšni, ki so na visokih lestvah, začeli, če bi ne bilo kumferenc! Kaj ne, kako strašno dolg čas bi bil na svetu? Ja, ljubi moji ugankarji, nikar se ne jezite čez Abesince in čez špansko revolucijo! Če bi ne bilo recimo španske revolucije, bi ne bilo na primer konferen-

ce o nevmešavanju. Koliko ljudi bi bilo brezposelnih — ne mislite o delavcih — ti so že itak rojeni pod nesrečno zvezdo, ampak na politike in na diplomate, ki kujejo usodo narodov. Ze radi tega, da se pride v okom brezposelnosti, je treba španskega vprašanja. Pomislite, koliko diplomatov in to španskih, nemških, taljanskih, francoskih, ruskih, angleških, dobi prav radi vmešavanja službo pri konferencah za nevmešavanje. Da vmešavanje dalje časa traja, je treba raznih odborov. Kaj bi bilo na primer, če bi ne bilo odbora trojice? Če bi tega odbora ne bilo, bi odbor petorice bil brez posla, in če bi ta brezhibno funkcijoniral, bi ne bilo treba odbora devetorice. No, vidite dragi moji, kako je na svetu vse lepo urejeno. Pa tudi železničarji bi manj zaslužili. Kdor je diplomat, dobi salonski voz, da lažje roma iz konference na konferenco; kdor je bolj nobel in kateremu se ne vrtili v glavi, potuje celo z aeroplanom. Tudi tujski promet bi trpel, če bi ne bilo takih-le konferenc. Na konferenco ja pridejo časnikarji. Če bi časnikarjev ne bilo na svetu, in pa ne konferenc, kdo bi pa potem skrbel za časnikarske race...? In končno: Kaj pa denar? Ja, brez denarja tudi na konferencah ne gre. Tudi to je dobro! Za-

to so pa davkoplačevalci. Kaj bi bilo na primer, če bi denar ne krožil po svetu in če ga kmet, ali pa obrtnik ne bi mogel spraviti v promet? Zato imamo davkarije, ki skrbijo, da imajo mednarodni politiki dovolj kredita. Denar namreč, če leži predolgo na kupu, se usmrači. Gnoja pa imamo pri nas že itak dovolj, še izkudati ga ne utegnemo vedno, zato pa hvala Bogu, da imamo davkarije, ki ta gnoj sproti kidajo ter ga vozijo v — Beograd. Mi Slovenci smo namreč vajeni snage. Ce bi pa imeli preveč gnarja, — to se pravi gnoja, bi dobili bacile in z bacili hudo bolezen. Ker pa ne maramo takih bacilov, zato živele davkarije! — Še dalje bi razmišljal o tomboli in ternah ter v zvezi s tem o mednarodni pulitiki, pa me je moja stara dregnila pod rebra: »Mrha grda, greš ali ne?« Kaj sem hotel, — šel sem za staro na tombolo. Obema je bila sreča mila: Moja boljša polovica je dobila kofe, jaz pa fajfo tobaka. Glavni dobitek — balo tistega žameta, ki se mu pravi pamet — pa še čaka srečnega dobitnika! — Za konec, ugankarji, pa še eno! Ce ne bo prihodnjič več rešitev, kot je danes, Vas bo v decembru vse pobasal — parkel — in to prav zares: Vsem: Srčkane pozdrave! Ugankarski striček.

VSAK

SLOVENSKI GOSPODAR

ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE

EDINO LE PRI

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

ZAVARUJE: POŽAR — VLOM — NEZGODE

KASKO — JAMSTVO — STEKLO

ZVONOVE — ŽIVLJENJE

KARITAS

Podruž. Celje: Palača Ljudske posojilnice

Glavno zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari